

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Patricie Adamičkové a soudců Mgr. Martina Řezníčka a JUDr. Kláry Bernardové ve věci

žalobce: **K.M.**, IČO xxx
sídlem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Doležalem
sídlem náměstí Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovaným:

1) **Lasesmed, s.r.o.**, IČO 28363809
sídlem Jeseniova 1226/139, 130 00 Praha 3

2) **Technická správa komunikací hl. m. Prahy**, IČO 63834197
sídlem Řásnovka 770/8, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Miroslavem Neradem
sídlem Pod Beránkou 2469/1, 160 00 Praha 6

3) **Technická správa komunikací hl. m. Prahy, a.s.**, IČO 03447286
sídlem Řásnovka 770/8, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Miroslavem Neradem
sídlem Pod Beránkou 2469/1, 160 00 Praha 6

o zdržení se odstraňování věcí, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 21.12.2018, č.j. 4 C 631/2017 – 84,

Shodu s prvopisem potvrzuje J.H.

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku I. o věci samé a ve výroku III. o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a třetí žalovanou potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen zaplatit třetí žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 2 178 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Miroslava Nerada.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem uvedeným v záhlaví tohoto rozhodnutí soud I. stupně zamítl žalobu o uložení povinnosti třetí žalované zdržet se odstraňování označníků zastávek linkové osobní dopravy dopravce K.M., IČO xxx, a to: označníku zastávky Praha, Hlavní nádraží směr Holešovice z pozemní komunikace na pozemku parc. č. xxx v k.ú. xxx, obec Praha, v prostoru vymezeném vzdáleností 0,5 metrů od nástupní hrany nástupiště zastávky k boku označníku podél nástupní hrany nástupiště zastávky, počínaje začátkem nástupní hrany nástupiště a konče bodem vzdáleným 12 metrů od konce nástupní hrany nástupiště zastávky v délce 97 metrů; prostor je vyznačen červenou barvou na nákresu č. 1, který je přílohou rozsudku, dále označníku zastávky Praha, Hlavní nádraží směr centrum z pozemní komunikace na pozemku parc. č. xxx v k.ú. xxx, obec Praha, v prostoru vymezeném vzdáleností 0,5 metrů od nástupní hrany nástupiště zastávky k boku označníku podél nástupní hrany nástupiště zastávky, počínaje začátkem nástupních hran nástupiště a konče bodem vzdáleným 12 metrů od konce nástupní hrany nástupiště zastávky v délce 24 metrů; prostor je vyznačen červenou barvou na nákresu č. 2, který je přílohou rozsudku, jakož i označníku zastávky Praha, Ládví směr centrum z pozemní komunikace na pozemku parc. č. xxx v k.ú. Xxx, obec Praha, v prostoru vymezeném vzdáleností 0,5 metrů od nástupní hrany nástupiště zastávky k boku označníku podél nástupní hrany nástupiště zastávky, počínaje začátkem nástupní hrany nástupiště a konče bodem vzdáleným 12 metrů od konce nástupní hrany nástupiště zastávky v délce 15 metrů; prostor je vyznačen červenou barvou na nákresu č. 3, který je přílohou rozsudku (výrok I.). Soud I. stupně dále rozsudkem zavázal první a druhou žalovanou k solidární náhradě nákladů řízení žalobci ve výši 22 500 Kč (výrok II.), přičemž žalobci uložil povinnost zaplatit třetí žalované do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 15 246 K, a to k rukám zástupce třetí žalované (výrok III.)
2. Takto soud I. stupně rozhodl o žalobě, kterou se žalobce (po upřesnění své žaloby) domáhal vůči první a druhé žalované vydání čtyř kusů (blíže specifikovaných) označníků zastávek linkové osobní dopravy, a dále, a to výlučně ve vztahu k třetí žalované, uložení povinnosti vymezené v první větě předchozího odstavce (1.) odůvodnění tohoto rozsudku. Svůj dílčí žalobní požadavek ve vztahu k třetí žalované žalobce opřel o tvrzení, že první žalovaná, která zastupovala druhou žalovanou, dne 13.9.2016 odstranila dva kusy označníků ve vlastnictví žalobce z obou směrů zastávky Praha - Hlavní nádraží, dále dne 14.9.2016 odstranila jeden kus označníku žalobce ze zastávky Praha - Ládví, směr centrum a dne 2.3.2017 opětovně odstranila žalobcem nově osazený jeden kus označníku ze zastávky Praha - Hlavní nádraží, směr Holešovice; správcem příslušných komunikací, na kterých se uvedené označníky ve vlastnictví žalobce nacházely, byla do 31.3.2017 druhá žalovaná, přičemž od 1.4.2017 je tímto správcem třetí žalovaná. Požadavek na uložení povinnosti třetí žalované zdržet se odstraňování příslušných označníků žalobce odůvodnil tím, že označníky byly umístěny na zastávkách, které se nacházejí na trasách linkové osobní dopravy, na které má žalobce jako podnikatel v silniční dopravě vydané příslušné licence, přičemž vždy po osazení označníků žalobcem došlo k jejich neoprávněnému odstranění a zároveň reálně hrozí opakování zásahu, neboť v dopise ze dne 21.8.2017 zástupce Mgr. Nerad výslovně uvádí, že v případě zřízení dalších označníků žalobce budou tyto taktéž neprodleně odstraněny; žalobce hodlá na příslušných pozemcích znovu označníky osadit s výhradou toho, že na příslušném pozemku v k.ú. Xxx (zastávka Praha – Ládví) se označník žalobce již nachází, když jej nainstaloval znovu asi po čtyřech měsících po předchozí demontáži a „kupodivu“ tam zatím vydržel.

3. Rozsudek soudu I. stupně má přitom povahu konečného meritorního rozhodnutí v předmětné právní věci, když o dílčím žalobním požadavku žalobce na vydání čtyř kusů označnicků, který byl vznesen vůči první a druhé žalované, soud I. stupně rozhodl svým předchozím částečným rozsudkem ze dne 22.11.2018, č.j. 4 C 631/2017-79.
4. Po vymezení tvrzení žalobce ve vztahu k dílčímu nároku vznesenému ve vztahu k třetí žalované, jakož i korespondující procesní obrany třetí žalované, soud I. stupně v odůvodnění rozsudku předeslal, že žalobu zamítl z důvodu negatorní povahy žalobního návrhu.
5. Negatorní (zápůrčí, vlastnická) žaloba podle soudu I. stupně představuje nástroj k ochraně konkrétního, již existujícího vlastnického práva konkrétního nevlastníka ke konkrétní věci, které je reálně a bezprostředně ohroženo či již porušeno; v daném případě však nejde o ochranu již existujícího vlastnického práva žalobce ke konkrétním označnickům umístěným na konkrétních zastávkách, když žalobce teprve předpokládá jejich instalaci na konkrétních místech poté, co si prostřednictvím soudem uložené povinnosti třetímu žalované zajistí, že nedojde k jejich následnému odstranění. Soud I. stupně v daném ohledu uzavřel, že pokud označnický nejsou instalovány, není zatím negatorní žalobou co chránit.
6. Pokud žalobce uvedl, že jeden označnick opěťovně instaloval na zastávce Praha – Ládví a tento zatím nebyl odstraněn, ani v tomto případě není negatorní žaloba podle soudu I. stupně důvodná, neboť třetí žalovaná vysvětlila, že již nepřikročila k odstranění tohoto označnicku, přičemž tak ani nemá v úmyslu, neboť není správcem pozemní komunikace, na které se tento konkrétní označnick nachází, když správcem je Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost; ze strany třetí žalované tedy není označnick ve vlastnictví žalobce ohrožen, a není ani důvod poskytovat vlastnickému právu žalobce ochranu vůči třetí žalované. Pokud žalobce zpochybnil tvrzení třetí žalované, že tato není správcem pozemní komunikace, na které se instalovaný označnick v zastávce Praha – Ládví nachází, pak za situace, kdy třetí žalovaná dlouhodobě (během celého roku 2018) nijak nezasahuje do vlastnického práva žalobce k předmětnému označnicku, přičemž to nemá ani v úmyslu, není podle soudu I. stupně otázka správcovství třetí žalované pro rozhodnutí předmětné věci podstatná.
7. V další části odůvodnění svého rozsudku soud I. stupně podrobně argumentoval ve prospěch závěru, že řešení otázky toho, zda třetí žalovaná je či není správcem příslušných komunikací, není významná i z důvodu vlastní povahy negatorní žaloby; taková žaloba totiž působí proti všem, kteří neoprávněně zasahují do vlastnického práva vlastníka věci, aniž by příslušní rušitelé museli splňovat nějakou speciální vlastnost. Soud I. stupně se dále zabýval otázkou dopadu ust. § 20 odst. 1 zák. ř. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, do poměrů projednávané věci, a to se závěrem, že ochrana poskytovaná dopravcům v tomto zákonném ustanovení, nepředstavuje ochranu jejich vlastnického práva k označnickům (popřípadě jejich jízdním řádům) proti všem možným rušitelům, ale jde o hmotněprávní povinnost konkrétních subjektů strpět jednání žalobce. Podle soudu I. stupně negatorní povaha žaloby ve vztahu k třetí žalované je nakonec i důvodem nadbytečnosti výzvy soudu, která vycházela ze znění ust. § 20 odst. 1 zák. ř. 111/1994 Sb. a vyzývala žalobce jednak k upřesnění žalobního návrhu ohledně specifikace prostoru pro umístění označnicků, a dále pak k doplnění žalobních tvrzení ohledně zdůvodnění volby žalobce mezi instalací označnicků či umístěním jízdních řádů ve smyslu uvedené zákonné úpravy.
8. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem na straně jedné a první a druhou žalovanou na straně druhé soud I. stupně odůvodnil (s odkazem na ust. § 142 odst. 1 o. s. ř.) plným úspěchem žalobce s dílčím nárokem na vydání věci, který byl žalobcem vznesen právě proti první a druhé žalované (a o kterém bylo rozhodnuto již dříve formou částečného rozsudku ve smyslu odstavce 3. odůvodnění). Výrok III. rozsudku o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a třetí žalovanou soud I. stupně odůvodnil (rovněž s odkazem na ust. § 142 odst. 1 o. s. ř.) naopak plným úspěchem třetí žalované ve vztahu k dílčímu nároku žalobce na uložení povinnosti

zdržet se odstraňování věcí s tím, že dílčí položky třetí žalované přiznané náhrady nákladů řízení následně v odůvodnění rozsudku podrobně specifikoval (do důvodu i výše).

9. Rozsudek soudu I. stupně, a to v rozsahu zamítavého výroku I. o věci samé, jakož i nákladového výroku III., napadl žalobce včasným odvoláním. Žalobce namítl, že nemá oporu ve spise závěr soudu I. stupně, že v daném případě nejde o ochranu již existujícího vlastnického práva žalobce a že pokud nejsou označníky instalovány, není zatím negatorní žalobou co chránit, když označníky instalovány byly, ale byly dne 13.9.2016, dne 14.9.2016 a dne 2.3.2017 ze strany třetí žalované odstraněny; zcela jednoznačně přitom hrozí opakování uvedených rušebních činů ze strany třetí žalované, a to s ohledem na odpověď zástupce druhé a třetí žalované ze dne 21.8.2017 (na výzvu žalobce ze dne 11.8.2017), že „veškeré označníky svévolně instalované kýmkoliv na území hl. m. Prahy budou neprodleně odstraňovány na náklady jejich vlastníka“. Na podkladě právě řečeného žalobce dílčím způsobem (a to s odkazem na příslušnou komentářovou literaturu a příslušná rozhodnutí Nejvyššího soudu) uzavřel, že v daném případě jsou splněny podmínky pro domáhání se ochrany prostřednictvím negatorní žaloby. Soud I. stupně přitom podle názoru žalobce závěrem, že pokud nejsou označníky instalovány, není zatím negatorní žalobou co chránit, nepřipustně zužuje ochranu vlastnického práva prostřednictvím negatorní žaloby, když žalobce v daném případě jasně konkretizoval skutkový děj spočívající v opakovaném odstraňování označníků žalobce z určitých zastávek, jakož i v tom, že je zde reálné nebezpečí opakování tohoto zásahu, který rušitel svým stanoviskem deklaruje. Podle žalobce na příslušných místech nejsou označníky instalovány prostě proto, že rušitel deklaruje, že je připraven své rušební činy opakovat; při přijetí výkladu soudu I. stupně by žalobce byl zbaven ochrany svého vlastnického práva podle ust. § 1042 o. z., ač bylo jeho vlastnické právo k označníkům v minulosti opakovaně porušováno. Pokud se jedná o dílčí závěry soudu I. stupně, že pro negatorní žalobu nemusí být zcela podstatné prokazovat, zda je rušitel správcem pozemní komunikace, či nikoliv, a že žaloba podle § 20 odst. 1 zák. č. 111/1994 Sb. nesměřuje k ochraně vlastnického práva žalobce, žalobce ve svém odvolání podrobně argumentoval ve prospěch závěru, že se jedná ze strany soudu I. stupně o překvapivý názor, když podstatná část řízení se věnovala otázkám výkladu povinností podle zák. č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě; žalobce přitom v daném ohledu nastínil způsob, jakým měl soud I. stupně při takovém názoru v řízení postupovat. Podle žalobce se ochrana vlastnického práva žalobce zabezpečuje právě zákonným omezením vlastníka a správce pozemní komunikace ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zák. č. 111/1994 Sb.; neoprávněným zásahem ve smyslu ust. § 1042 o. z. musí být tím spíše situace, kdy rušitel porušuje nejen obecnou povinnost bezdůvodně nezasahovat do vlastnického práva druhého, ale též konkrétní - jemu uloženou - povinnost určitý výkon vlastnického práva druhého strpět. Za překvapivý je pak podle žalobce třeba považovat též dílčí závěr soudu I. stupně, že v řízení nebylo podstatné, zda je třetí žalovaná správcem pozemních komunikací, jakož i závěr, že negatorní povaha žaloby je nakonec i důvodem nadbytečnosti příslušných výzev soudu I. stupně (podle poslední věty odstavce 7. odůvodnění výše) s tím, že povaha žaloby – jako žaloby negatorní - byla od jejího podání zcela stejná; v daném ohledu žalobce podrobně argumentoval ve prospěch závěru, že postup soudu I. stupně nebyl v souladu se zásadou procesní ekonomie, rychlosti řízení a zásadou předvídatelnosti. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud dotčené výroky (I. a III.) napadeného rozsudku změnil tak, že třetí žalované uloží nárokovanou povinnost zdržet se odstraňování příslušných označníků a zaváže ji současně k náhradě nákladů řízení žalobci, eventuálně, aby rozsudek soudu I. stupně v napadeném rozsahu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
10. V průběhu odvolacího řízení žalobce následně, a to v rámci svého písemného podání ze dne 11.7.2019, konstatoval, že po vyhlášení napadeného rozsudku obdržel dopis Dopravního podniku hl. m. Prahy, akciová společnost, ze kterého se má podávat, že na příslušných zastávkách tato společnost „nemá jakožto dopravce povolené umístění zařízení pro zveřejnění jízdního řádu (označníku zastávky nebo jiného zařízení) žádným rozhodnutím, nýbrž přímo na základě zákona dle povinnosti vlastníka a správce pozemní komunikace strpět na pozemní komunikaci umístění

zařízení pro zveřejnění jízdního řádu podle § 20 zákona o silniční dopravě“. Takový dopis (včetně příslušné obálky a dokladu o doručení) žalobce navrhl k důkazu s tím, že žalobce není jediným dopravcem, který své označníky na příslušných místech s poukazem na § 20 zákona o silniční dopravě umístil, ovšem vůči označníkům Dopravního podniku hl. m. Prahy, akciová společnost, druhá a třetí žalovaná žádné obdobné rušební činy nekonaly. Žalobce dále k důkazu navrhl pravomocné rozhodnutí Ministerstva dopravy, Odboru veřejné dopravy, ze dne 2.1.2019, č.j. 48/2017-190-STSP/10, příslušný rozklad ze dne 15.1.2019, doplnění rozkladu ze dne 16.1.2019, vyjádření k rozkladu ze dne 25.2.2019 a rozhodnutí o rozkladu ze dne 1.7.2019, č.j. 14/2019-510-RK/4, a to k prokázání tvrzení, že jednal po právu, pokud umístil své označníky do prostoru předmětných zastávek, k nimž měl od příslušných dopravních úřadů licenci k provozování linek linkové osobní přepravy.

11. Třetí žalovaná shledala odvolání žalobce nedůvodným. Navrhla odvolání zamítnout a uložit žalobci povinnost k náhradě nákladů řízení.
12. Odvolací přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku I. o věci samé, jakož i v nákladovém výroku III., když v uvedeném rozsahu byl rozsudek napaden včasným a přípustným odvoláním žalobce, a to i z důvodů, které nebyly v odvolání výslovně uplatněny (§ 205 a § 212a o. s. ř.), přičemž dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.
13. Žalobce se svou žalobou (po jejím upřesnění) domáhal (ve vztahu k třetí žalované), aby soud třetí žalované uložil povinnost zdržet se jednání vymezeného v odstavci 1. odůvodnění tohoto rozsudku; žaloba měla v uvedeném rozsahu (tedy pokud směřovala vůči třetí žalované) povahu žaloby negatorní ve ve smyslu ust. § 1042 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“).
14. Podle ust. § 1042 o. z., vlastník se může domáhat ochrany proti každému, kdo neprávem do jeho vlastnického práva zasahuje nebo je ruší jinak než tím, že mu věc zadržuje.
15. S ohledem na vymezení negatorní (zápůřčí) žaloby v ust. § 1042 o. z. je zřejmé, že k jejímu podání je aktivně věcně legitimován výlučně vlastník. Základním předpokladem pro ochranu vlastnického práva prostřednictvím negatorní žaloby je proto – jak případně konstatoval soud I. stupně – existence vlastnického práva konkrétního vlastníka ke konkrétní věci.
16. Pokud tedy na příslušných zastávkách Praha – Hlavní nádraží nemá žalobce (viz jeho vlastní tvrzení v rámci věty druhé předposledního odstavce čl. II. odvolání) v současnosti umístěny žádné označníky ve svém vlastnictví (označník přitom obecně nepředstavuje součást pozemní komunikace – ust. § 14 odst. 2 písm. b) zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů), pak chybí základní pojmový předpoklad k tomu, aby byla ve vztahu k žalobnímu požadavku v daném rozsahu dána jeho aktivní věcná legitimace; jinak řečeno, ust. § 1042 o. z. neslouží k ochraně práva, které má případně – v projednávané věci podle deklarovaného úmyslu žalobce – teprve v budoucnu vzniknout.
17. Na závěru o absenci aktivní věcné legitimace žalobce ve vztahu k žalobnímu požadavku vzneseného vůči třetí žalované ohledně označníků na příslušných zastávkách Praha – Hlavní nádraží pak nemůže ničeho změnit ani ta část odvolací argumentace žalobce, která se opírá o předchozí odstranění označníků žalobce druhou žalovanou k uvedeným termínům a o hrozbu zástupce druhé a třetí žalované v rámci přípisu ze dne 21.8.2017, že „veškeré označníky svévolně instalované kýmkoliv na území hl. m. Prahy budou neprodleně odstraňovány na náklady jejich vlastníka“, když tato by mohla mít svůj potenciální význam pouze za situace, pokud by na uvedených zastávkách označníky žalobce v současnosti umístěny byly a spornou by byla výlučně otázka konkrétního nebezpečí, že dojde k opakování rušebního zásahu v budoucnu (viz odůvodnění níže v odstavcích 20. a 21. odůvodnění, které se vztahují k žalobnímu požadavku vznesenému ve vztahu k označníku na zastávce Praha – Ládví).

18. Nepřípadnou je v daném ohledu i ta část odvolací argumentace žalobce, která je založena na citaci z odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.9.2005, sp. zn. 22 Cdo 1485/2005, a to již jen proto, že uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu posuzovalo skutkový stav nesouměřitelný s projednávanou věcí, když účastníky příslušného řízení (před Nejvyšším soudem) byly na obou stranách aktuální vlastníci sousedních nemovitostí; otázka přípustnosti míry „obecnosti“ formulace příslušného zákazu (respektive povinnosti zdržet se) jednání přitom se skutečností absence aktivní věcné legitimace žalobce k žalobě, a to pokud jde o požadavek stran označníků na obou zastávkách Praha – Hlavní nádraží, nemá žádnou souvislost.
19. Není přitom skutečností, jak ve svém odvolání dále namítá žalobce, že výklad soudu I. stupně, který ochranu prostřednictvím negatorní žaloby váže na již existující vlastnické právo, by měl na následek, že by žalobce byl zbaven ochrany svého vlastnického práva soudem podle § 1042 o. z. Pokud se totiž na obou zastávkách Praha – Hlavní nádraží žádné označníky žalobce v současné době nenacházejí, pak žalobce nemůže být v daném ohledu pojmově zbaven ochrany vlastnického práva, neboť zde žádné vlastnické právo - které by přitom (ve smyslu dalších úvah žalobce) působilo „erga omnes“ - ke konkrétnímu předmětu na jeho straně není.
20. Pokud se jedná o žalobní požadavek vznesený žalobcem ve vztahu k třetí žalované ohledně označníku na zastávce Praha – Ládví, odvolací soud předesílá, že k této části žaloby je žalobce aktivně věcně legitimován, když mezi účastníky je nespornou skutečností, že označník žalobce se na uvedené zastávce nachází.
21. Uvedený označník přitom žalobce podle vlastního tvrzení (viz protokol o jednání soudu I. stupně ze dne 22.11.2018) namontoval asi po čtyřech měsících poté, co byl demontován označník původní, k čemuž došlo (podle žaloby) dne 14.9.2016. Z vlastních tvrzení žalobce tak lze dovodit, že se současný označník žalobce na zastávce Praha – Ládví nachází již od počátku roku 2017. Za uvedené situace, když ani druhá žalovaná, a ani třetí žalovaná, po dobu více než dva a půl roku (k dnešnímu dni), nepřistoupily k odstranění takového označníku, nemá odvolací soud pochybnost o existenci vůle třetí žalované, vyjádřené v průběhu řízení před soudem I. stupně, (ani) v budoucnu příslušný označník neodstraňovat. S ohledem na právě řečené - tedy faktický vývoj skutkového stavu v daném směru – považuje odvolací soud za bezvýznamné, jak případně třetí žalovaná reagovala na výzvu žalobce ze dne 11.8.2017, aby strpěla umístění označníků, a to v dopise Mgr. Miroslava Nerada, advokáta, ze dne 21.8.2017, když rozhodným okamžikem, ke kterému je třeba v souvislosti s negatorní žalobou řešit (mimo jiné) otázku (ne)existence konkrétního nebezpečí opakování rušebního zásahu (viz závěry usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1485/2005), je okamžik vydání soudního rozhodnutí (v daném případě tohoto rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ust. § 154 odst. 1 o. s. ř., s přihlédnutím k ust. § 211 o. s. ř.). Stran požadavku žalobce ohledně označníku nacházejícího se na zastávce Praha – Ládví proto odvolací soud uzavírá, že zde v současnosti neexistuje reálné nebezpečí opakování rušebního zásahu ze strany třetí žalované v budoucnu.
22. Bezpředmětnou je přitom ta část odvolací argumentace žalobce, která vychází z překvapivosti napadeného rozhodnutí. Je sice skutečností – a připustil to i sám soud I. stupně – že v průběhu řízení byly soudem činěny nadbytečné výzvy ve vztahu k žalobci. Případné porušení žalobcem namítaných procesních zásad ze strany soudu I. stupně (zásady rychlosti a hospodárnosti řízení, zásady předvídatelnosti) však nepředstavuje procesní vadu, která by pojmově mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a která by tak byla důvodem ke kasaci rozsudku v napadeném rozsahu ve smyslu ust. § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř.
23. Řešení otázek toho, zda žalobce byl (či nikoli) jediným dopravcem, který své označníky na příslušné zastávky instaloval s odkazem na ust. § 20 zákona o silniční dopravě, zda (či nikoli) druhá a třetí žalovaná proti Dopravnímu podniku hl. m. Prahy, akciová společnost, konaly obdobné rušební činy, jakož i otázky toho, zda měl a má (či nikoli) žalobce právo označníky (respektive zařízení pro zveřejnění jízdního řádu) na zastávkách umístit, je, a to s ohledem na vše shora konstatované, pro rozhodnutí předmětné právní věci bezpředmětné. Proto odvolací soud v zájmu rychlosti a

hospodárnosti řízení přistoupil pro nadbytečnost k zamítnutí důkazních návrhů označených v písemném podání žalobce ze dne 11.7.2019, které - ve smyslu korespondujících průvodních tvrzení žalobce - měly sloužit právě k řešení takových otázek.

24. S ohledem na shora konstatované odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v zamítavém meritorním výroku I. jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.). Věcně správným pak odvolací soud shledal též akcesorický nákladový výrok III. napadeného rozsudku, když kromě základu práva úspěšné třetí žalované na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalobci (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), jakož i místa a lhůty k plnění korespondující peněžní povinnosti žalobcem (§ 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 část věty první před středníkem o. s. ř.), soud I. stupně stanovil správně též vlastní výši této náhrady; proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil i v tomto nákladovém výroku.
25. S ohledem na skutečnost, že se tímto rozhodnutím odvolacího soudu řízení v předmětné právní věci (ve vztahu mezi žalobcem a třetí žalovanou) končí, rozhodl odvolací soud o náhradě nákladů řízení za tento stupeň řízení (§ 151 odst. 1 část věty před středníkem a § 224 odst. 1 o. s. ř.o. s. ř.).
26. Třetí žalovaná měla (i) v odvolacím řízení plný úspěch, a má proto proti neúspěšnému žalobci právo na náhradu korespondujících nákladů (§ 142 odst. 1 o. s. ř.). Tyto náklady jsou dány výlučně náklady spojenými se zastoupením třetí žalované advokátem. Jelikož zástupce třetí žalované učinil ve věci jeden úkon právní služby – účast při jednání odvolacího soudu, k nákladům třetí žalované patří předně odměna ve výši 1 500 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 bod 5., § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů), dále paušální částka náhrady hotových výdajů zástupce třetí žalované ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), a konečně 21 % ekvivalent daně z přidané hodnoty z odměny a náhrad advokáta ve výši 378 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.). Celkové náklady řízení třetí žalované za toto odvolací řízení tak představují částku 2 178 Kč.
27. O lhůtě a místě k plnění korespondující peněžní povinnosti žalobcem bylo rozhodnuto podle ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem a § 149 odst. 1 o. s. ř. (s přihlédnutím k ust. § 211 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř., a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 3.

Praha 24. července 2019

Mgr. Patricie Adamičková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J.H.